

Beni Duyuyor Musun

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Mayıs 2014

Kıyametin habercisi adeta, kulağıma çalınan ne varsa. Rüşümü çoktan ispat ettim oysa. Ne vardı ki bu denli kırılğan olmasaydım. Hanemde sessizlik hüküm sürmekte hem de hiç olmadığı kadar. Yol yordam bilmem ki... Neye gücüm yetebilir ki bu saatten sonra. Hep de öyle olmadı mı?

Kıyısında iken şu ömrün ne çok şeyden geçtim. Tam da kendimden geçecektim isyan etti gökyüzü. Kara bulutlar nasıl da kararttı şu gönlü. Şimdi diyecekler yine, boş ver ne derlerse desinler. Zaten herkes bildiğini okuyor haricimde.

Kifayetsiz onca sancı. Yüksünmediğim bir benlik. Ve nihayetinde eleştiri oklarının hedefi...

Nasıl da hammışım hem de nasıl. Nasır tuttu yüreğim, derlerdi de sorardım saf saf; ne demek istiyorlar, diye.

Hala da öyleyim keza. Zaten hep bu yüzden kaybetmedim mi... neyin savaşını verdimse elim boş döndüm. Ne varsa gizli saklı avuçlarımda akbabalar istila etti. Sefil dünyanın bir garip yolcusuyum nihayetinde. Kendini VIP sananların yanında kimim ki...

Uyuduğunu biliyorum, baba. Hem de sonsuza kadar sürecek sessizliğin. Ne farkım var ki senden. Tek farkım, iz bilmez yol bilmez aciz bedenim ve bir o kadar suskun.

Bak, nasıl da yerden yere vuruyorlar. Öyle ya, suçluyum. Ve neden, neden diye binlerce kez soruyorum. Sayısız kere, melül mahzun cevabını da vermiyor kimse. Bak, şimdi nasıl da mutlu olacak o sinmiş gölgeler. Evet, beni sindirmek isterlerken asıl sinen kendileri. Ve her nasılsa hükmettiklerini sanıyorlar. Evet, sanıyorlar. Çünkü ben senin kızınım. Bana bu güne kadar kim hükmedebildi ki onlar edecek. Her şeye muktedir tek bir güç var. Ve O da kızgın en az benim kadar. Çünkü insanlığın önüne bunca fırsat ve imkân sermiş olduğu halde hala doyamadılar. Gırtlaklarına kadar günah içersindeler. Ama değil görmek fark bile etmiyorlar. Varsa yoksa etraflarında kim var ve nasıl onu oyun dışı bırakırız.

Çok soru var sana sormak istediğim. Söylesene; nedir yalan, baba? Ve neden insanlar bu denli yalan konuşma ihtiyacı hissediyor?

Söyle baba, sevmek suç mu? Kim çıkarsa karşıma onu sevgiye boğdum. Bak, şimdi bunu da yanlış anlarlar... Varsın anlasınlar: Sevmek, sevebilmek mademki bir armağan neden kutunun dibine tıkıyoruz bu duyguyu? Tabii, nefret, haset gibi duygular varken ve bunca rezillik hüküm sürerken kim neden sevsin ki...

Kadın ya da erkek, kimse yolumun kesiştiği atladım boynuna ömrüm boyunca. Çünkü sevginin, güven duygusunun anlamını siz öğrettiniz bana.

Yolun yarısını çoktan geçtim. Yolun sonuna gelmiş onca insan bile bu denli hırs ve ihtiras peşindeyken benim isteklerim çok mu?

Olduğum gibi olmayı sen öğrettin bana. Sen de saklamazdın hiçbir duygunu. Ama söz ben saklayacağım. Saklamadım da ne oldu: Vur abalıya.

En ufak bir mutluluk bile batarken çoğu insana tek bir damla gözyaşım nasıl da coşturuyor sefil yürekleri. Hayır, ben kimsenin mutsuzluğu ile mutlu olamazken anlamıyorum, dertleri ne.

Sorgulamayı da bıraktım. Akıllandım artık. Arayış mı dedin, duyamadım. Merak etme, baba; hala arıyorum doğruyu ve güzeli. Senin hala o küçük kızınım. Ağladığında dudağını büken ve yeri geldi mi kahkahaları ile duvarları çınlatan.

Benim bir kalbim var. Ve duygularım. Olduğum gibiyim yine. Hep de öyle olmadım mı. Biri ağlarken alkış tutamam ki. Hatırlıyor musun, bunu da sen öğrettin bana. Ve içimde sakladığım onca mefhumu da...

Kimseyi değiştirmek gibi bir niyetim yokken ben neden onlara benzemek zorunda olmalıyım ki? Çıkar peşinde koşan ve sürekli etrafındakinin açığını arayan. Sonuçta herkes kendinden mükellef değil mi. Onca yıkım, onca kıyım neden?

Ya zihinlerdeki yerleşik yargılara ne demeli? Zihniyetler inanılmaz karanlık ve düşmanca düşüncelerin istilası altında. Kim neyi paylaşamıyor, o da ayrı bir soru cevabını bulma imkânı bulamadığım.

Yine de itiraf etmem gerekirse, çoğundan daha mutluyum kendi küçük dünyamda. Çok büyük bir dünyanın olması da gerekmiyor diğer yandan. Ben ve sevdiğim kim varsa; yakınım da ya da uzağımda...

Ben ve bitmek bilmez hayallerim...

Ve tüm yarışım kendimle, senin öğrettiğin gibi. Ne hedef alırım insanları ne de benzemeye çalışırım onlara. Hani hep derdin ya bana; içinde ne varsa onu koru, diye. Zaten sorun da tam burada: Korunaklı dünyam ve engin düşlerim bazı zihniyetleri rahatsız ediyor. Oysa ben kimseye rahatsızlık vermek istemiyorum ki. Bırakın da yürüyeyim kendi yolumda hatta koşayım da. O kadar çok vakit kaybettim ki...

Ve her gece şükrediyorum Rabbime; kendime yetebildiğim ve sevdiğim için. Megaloman değilim ama öncelikle sevip, korumalıyım kendimi. Ben kendime gerekli ehemmiyeti vermezsem nasıl bakarım

aynaya.

Anlayacağın, bildiğin gibiyim, hala o küçük kız çocuğu ve büyümeye de niyeti olmayan. Büyüyüp de ne olacak ki... Yeteri kadar özünü kaybetmiş insan var zaten.

Yoluma asla kaybetmedim ve kaybetmeye de niyetim yok. Ne de olsa senin kızınım hala.

Rahat uyu, baba.